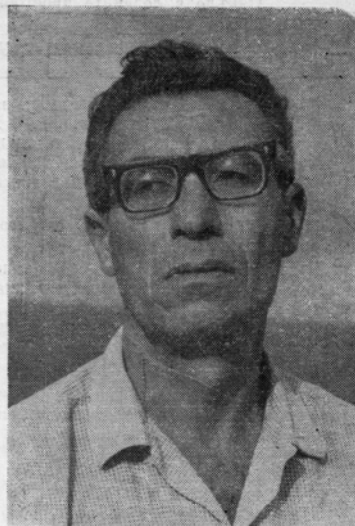

см. театър, кн. 7, 1970.

**БОРИС
АПРИЛОВ**

ШЕСТТЕ ПИНГВИНЧЕТА

ПЬЕСА ЗА КУКЛЕН ТЕАТЪР

ДЕЙСТВУВАЩИ ЛИЦА

Главният пингвин

Пин

Пин-пин — второто

Пин-пин-пин — третото

Пин-пин-пин-пин — четвъртото

Пин-пин-пин-пин-пин — петото

Гъш

Тюленът

Моржът

Китът Кашелот

Камилата

Мечето

Свирепата бяла мечка

борис
априлов

*

ШЕСТТЕ
ПИНГВИНЧЕТА

*

пиеса за куклен театър

*

сп. ТЕАТЪР, кн. 7, 1970.

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА:

Главният пингвин
Пин
Пин-пин – второто
Пин-пин-пин – третото
Пин-пин-пин-пин – четвъртото
Пин-пин-пин-пин-пин – петото
Гвин
Тюленът
Моржът
Китът Кашелот
Мечето
Свирепата бяла мечка

Някъде в ледените простори на южното полукълбо.

Чува се препирня, звучат гласовете на героите – пингвинчета.

Г л а в н и я т п и н г в и н (говори на шестте, които ние още не виждаме). Тихо! Тишина!... Чувате ли?!... На вас говоря!... (Относителна тишина). И знам какво ще стане... Все обещавате и винаги става обратното... (Отново писукането на пингвинчетата)... Тихо!... Ще се надвиждаме ли?

П е т о т о (само гласът му). Тихо...(Настъпва абсолютна тишина).

Г л а в н и я т п и н г в и н (наставнически). Добре, и днес ще ви пуснем да играете, макар да знаем, че ще стане като вчера или като оня ден... (Врява).

Тишина!... (Тишина). Знаем, че пак ще направите някоя бяла!... (Протестно писукане). Тихо!

В т о р о т о (гласът му). Тихо, да чуем!

Г л а в н и я т п и н г в и н. Знаем, че пак ще тръгнете нанякъде, но поне чуйте какво ще ви кажа. (Абсолютна тишина). Деца, разберете, пазете се от Свирепата бяла мечка!

Едва сега виждаме шестте палавници, наредени един до друг.

П и н. Интересно!

Г л а в н и я т п и н г в и н (сепнато). Какво?

П и н. Нищо.

Г л а в н и я т п и н г в и н. Пазете се от Свирепата бяла мечка! Паднете ли в лапите ѝ – загубени сте!

В т о р о т о. Много ли е свирепа тази Свирепа мечка?

Г л а в н и я т п и н г в и н. Много! Няма да ѝ стигнете за закуска.

Г в и н. Интересно!.. (Отново пискуване от възбуда).

Г л а в н и я т п и н г в и н. Разбрахте ли?... Повтарям: правете каквото щете, но видете ли я – бягайте!... Сега – да ви няма!

Петте пингвинчета без Гвин се обръщат и тръгват.

Г л а в н и я т п и н г в и н. Гвин, защо не тръгваш?

Г в и н. Ще се пазим, но къде можем да я срещнем?

Г л а в н и я т п и н г в и н. Тя може да бъде навсякъде. Отваряйте си очите.

Г в и н. Значи, ако искаме да я срещнем, трябва да бъдем навсякъде.

Г л а в н и я т п и н г в и н (поразен). Какво?

Г в и н. Нищо.

Г л а в н и я т п и н г в и н (настоява да знае). Какво каза?

Г в и н. Казах, че времето е хубаво (Тръгва след приятелите си).

Ето ги вече шестте, вървят и пеят, пристъпват от крак на крак.

Само Гвин не е в синхрон.

Ние сме шестте пингвинчета. . .

Пин-пин!

Ние сме шестте пингвинчета

Пин-пин!

Ние сме шестте пингвинчета.

Пин-пин!

и т. н.

Пристъпват и пеят все тази монотонна песничка. Най-малкото пингвинче Гвин най-после е оправило крак.

Редицата минава край Тюлена. Спират и с интерес започват да наблюдават как той балансира късчета лед

на муцуната си, подхвърля ги на опашката си, изправя се на корема си в развоя на балансирането и пр. и пр.

Т ю л е н ъ т (прекъсва заниманието си). Това ли ви е песента?

П и н. Да.

Т ю л е н ъ т. Не можахте ли да измислите още текст?

П и н. Не ни остава време да мислим.

В т о р о т о. Не ни остава от игра.

Ч е т в ъ р т о т о. Случайно да сте виждали Свирепа та мечка?

Т ю л е н ъ т. Ако съм я виждал, сега нямаше да разговарям с вас. Никой не може да види Свирепата мечка, защото докато я види, изведнъж ще се види в устата ѝ.

П и н. (радостно). Интересно.

Т ю л е н ъ т. Какво?

П и н. Нищо.

В с и ч к и. Нищо.

Т ю л е н ъ т. Да не би... Искате ли да я видите?

В с и ч к и. Да!

*Тюленът започва да се смее високо и волно. До принадлежк.
Пингвинчетата тръгват и запяват:*

Ние сме шестте пингвинчета...

Пин-пин

и т. н.

П и н (изведнъж спира и всички се наблъскват в него като вагони на влак).
Стоп!...

В т о р о т о (докато се оправят). Какво има?

П и н. Да се преброим... Нали обещахме от време на време да се броим?...

Пин? (Пауза) Къде е Пин?

Т р е т о т о. Ти си Пин.

П и н. А, вярно!... Пин-пин?

В т о р о т о. Тук.

Пин-пин-пин? Тук.

Пин-пин-пин-пин? Тук.

Пин-пин-пин-пин-пин?

Тук.

Гвин?

Аз!

П и н. Нали ти казах да не отговаряш аз?... Сега отново: Гвин?

Г в и н. Тук!

П и н (доволно). Точно шест!

Г в и н. И шест ли трябва да се върнем?

П и н. Да.

Г в и н. Значи, не можем пет?

П и н. Не!
Г в и н. А четири?
П и н. Ако се върнем четири, ще ни бият.
Г в и н. Значи, който не се върне, няма да го бият, защото всички ще ги бият,
а него няма, понеже го няма.
П и н (нервирано). Пин-пин, обясни му.
В т о р о т о. Гвинчо, слушай сега...
Г в и н. Разбрах!... Който не се върне, няма да яде бой.
В т о р о т о (ядосано). Не!
Г в и н. Ясно, де... Като го няма, значи няма да яде... Защото как могат да
бият някого, щом го няма.
Ч е т в ъ р т о т о. Прав е.
П и н (съгласява се с логиката). Е, да – прав е... Но като се върнем, ще
питаме големите как става тая работа... Сега да вървим.

Тръгват и запяват:

Ние сме шестте пингвинчета!
Пин-пин!
И т. н.

*Гвин крачи, но изостава.
Продължава да си пее и да изостава:*

Ние сме шестте пингвинчета...

М о р ж ъ т. (огромен, изтегнат върху леда). Защо шест, когато си само
едно?
Г в и н. Шест сме!
М о р ж ъ т. Не може да бъде!... Не виждам шест пингвинчета, само едно. И
то малко. Почти половин пингвинче.
Г в и н. Ти ще ми кажеш на мен!... Преди малко се броихме.
М о р ж ъ т. Защо на едното ти крилце има вързан конец?
Г в и н. Да познавам къде е ляво и къде – дясно. Само че забравих лявото ли
беше вързано или дясното... А ти кой си?
М о р ж ъ т. Аз съм Моржът. (Мие огромните си зъби с четка. Така го
заварваме още в началото).
Г в и н. Щом си Моржът, не ме интересува.
М о р ж ъ т. А кой те интересува?
Г в и н. Свирепата бяла мечка... Да си я виждал някъде?

*Моржът започва да се смее басово.
Прииждат останалите пингвинчета.*

Г в и н (губи търпение). Насмейте се най-последно и млъкнете, да ми кажете
къде е Свирепата бяла мечка!

Моржът наистина примира от смях. Големият леден блок се разтърсва от сътресението, откъртва се и се сгромолясва.

П и н. Гвинчо, нещо не падна ли от теб?

Г в и н. А, не... Всичко ми е наред.

П и н. Понеже нещо падна и помислих...

Тръгват и пеят песничката си. Появяват се в друга панорама, подкачат весело, имитират дрънкане на китара. И отново спират. В края на огромен леден блок изведнъж се натъкват на кита, който спи и диша през отворената си уста. Тънките му дълги зъби са наредени като струни.

П и н. Тук има нещо интересно.

Струпват се пред зъбите.

В т о р о т о. Какво ли може да бъде?

Т р е т о т о. Досега не сме виждали такова интересно нещо.

П и н. Кой иска да го пипне и да ни каже какво е?

Г в и н (бързо). Аз!

П и н. Все ти!... Пин-пин-пин-пин!

Ч е т в ъ р т о т о. Добре, аз, но вие стойте наблизко да не стане нещо.

П и н. Бъди спокоен. До теб сме.

Тишина. Напрежение. Четвъртото се приближава внимателно и протяга крилце... Докосва един от зъбите и бързо дръпва крилцето си. За обща изненада зъбът издава звук, наподобяващ тон от струна.

П и н. Според мен това е музикален инструмент.

В с и ч к и. О-о-о-о!

П и н. Не о-о о-о, а а-а-арфа.

В с и ч к и. А-а-а-а!

Внезапно запяват:

Аааааах, как сияе слънцето далече,
оооблива всичко с бяла светлина,
то греее, грее сутрин, обед, вечер
иинии се пързая леко по леда.

То не залязва, нито си отива,

а се пързалия дълго по леда
и всеки ден със другия се слива
половин година трае тук деня.

*Започват да дрънкат на струните и
подхващат рефрена:*

Моята родина е от сняг и лед,
моята родина прилича на сладолед.
Моята родина – е от сняг и лед.
Моята родина – това е сладолед.

*Дрънкат на струните като на арфа,
пеят и танцуват.*

Г в и н (внезапно). Влизам!
П и н. Къде?
Г в и н. Вътре.
П и н. Къде вътре?
Г в и н. Там. (Промъква се през „струните“ и изчезва)
П и н (уплашено). Гвин, къде си?
Г в и н (гласът му отвътре). Тук съм.
П и н. Не си тук, а си там.
Г в и н (гласът му). Не, аз съм тук.
П и н (любопитно). Какво е там, това „тук“?
Г в и н. Стая.
П и н (оглежда другите). Било стая. Влизаме ли?
В с и ч к и. Да.

*Пин ги поглежда и се провира през струните.
Останалите го следват.*

В УСТАТА НА КИТА

*Полумрак, светлина влиза само през зъбите.
Обстановката е тайнствена, загадъчна.*

Г в и н. Чувствайте се у дома си. . .
П е т о т о. У-у-у! Топличко!. . .
Т р е т о т о. Чудесно!
П и н. Чуйте какво ще ви кажа! (Всички млъкват) Изведнъж си намерихме
топла колиба, дето можем да си идваме, когато духат ветровете. Ще си я уредим. . .
В т о р о т о. Като хижа!
П и н. Като вила ще си я уредим, но никой да не знае. Научат ли големите,
ще ни я вземат... Разбрахте ли?

В с и ч к и. Разбрахме.
П и н. Нещо като културен клуб или детски дом. Имаме си и музикален инструмент. . .

В с и ч к и. Ааааа-арфа!

Г в и н. Добре, но сега да тръгваме към Свирепата бяла мечка.

П и н. Хайде!

*Китът затваря устата си.
Става тъмно, или почти тъмно.*

В с и ч к и. О-о-о-о!

Г в и н. Какво стана?

Ч е т в ъ р т о т о. Пин, къде си?

П и н. Тук съм.

Ч е т в ъ р т о т о. Какво стана?

П и н. Знаем ли?... Нещо стана.

Т р е т о т о. Вратата изчезна

П е т о т о. Страх ме е!...

В т о р о т о. И мен.

Г в и н. Еей, кой затвори вратата?

В т о р о т о. Кой люлее колибата?

П и н. Тихо!...

Тишина.

П и н. Чувате ли нещо?

В т о р о т о. Чувам шум от вълни.

Г в и н. Защо люлеете колибата?

Т р е т о т о. Аз не люлея.

Д р у г и т е . И аз. И аз не люлея.

П и н. Тогава кой?

П е т о т о. Люлее се от само себе си.

П и н (в настъпилата тишина). Не чувствувате ли нещо?

В т о р о т о. Хвана ме морската болест... Кой върти колибата?

П и н. Никой не върти колибата.

Т р е т о т о. Сама се върти.

Чува се шум.

– Кой шуми? – Аз не шумя. – И аз. – Тогава кой?

П и н. Тихо! . . .

К и т ъ т (гласът му). Има ли някой в устата ми или така ми се струва?

Тишина.

К и т ъ т. Има ли някой в устата ми или така ми се струва?

Тишина.

К и т ъ т. А бе, има ли някой в устата ми или така ми се струва?

Г в и н (с треперящ глас). Така ви се струва.

К и т ъ т. Защото отначало помислих, че в устата ми има някой.

Г в и н. Не. Няма.

К и т ъ т. Тогава добре.

Тишина.

Г в и н. Ало!

К и т ъ т. Какво?

Г в и н. Вие кой сте?

К и т ъ т. Аз съм китът Кашелот. От главата до опашката съм дълъг трийсет метра. Бе, да не би да има някой в устата ми, пък да не знам.

П и н. А не, няма.

Г в и н. Къде отивате?

К и т ъ т. Плувам си. Бях заспал, починах си и сега си плувам.

П и н. Накъде плувате?

К и т ъ т. Не знам...Където ми скимне.

Г в и н. Защо не ви скимне да се върнете?

К и т ъ т. А, бе, има ли някой в устата ми?

Г в и н (бързо). Няма, няма!

К и т ъ т. Нещо ме гъделичка по гърлото и ми се струва, че има.

В с и ч к и. Няма, няма.

П и н. Гвин, ти ли гъделичкаш гърлото на господина?

Г в и н. Не.

– И аз не. – И аз!

П и н. Внимавайте, пазете гърлото на господина! . . .

Третото. Пин?

П и н. Какво, Пин-пин-пин?

Т р е т о т о. Това, на което свирехме преди малко...не бяха ли?

П и н. Да, бяха!

Т р е т о т о. И аз мисля, че бяха.

Г в и н. Бяха! Ама какво бяха?

П и н. Зъбите на кита.

Ч е т в ъ р т о т о. Ами сега?

П и н. Тишина!... Да не ни усети.

К и т ъ т (гласът му отново). Ей, да не би да има някой в устата ми?

В с и ч к и. Няма, няма.

Г в и н. НИКОЙ няма, бъдете спокоен...Ако имаше, щяхме да ви кажем.

К и т ъ т. Понеже по едно време ми се стори, че има.

П и н. Сторило ви се е... Къде сте сега?

К и т ъ т. Сред океана.

П и н. Не се отдалечавайте

К и т ъ т. Защо?
Г в и н. Да не се удавите

*Китът започва да се смее.
Устата се отваря, светлина.*

БРЕГЪТ И ОТВОРЕНАТА УСТА НА КИТА БЛИЗО ДО ЛЕДА

*Пингвинчетата изскачат едно след друго от устата.
Последно се появява Гвин, който като излиза на бял
свят, се обръща и дръпва една от струните, която
издава звън.*

Г в и н. Фа!

В с и ч к и се обръщат към устата на кита:

Довиждане, ките!
Благодарим!
Беше хубаво!
Разходихме се!
Довиждане, чичо Кит!

К и т ъ т. Довиждане! Къде отивате?
Г в и н. Търсим Свирепата мечка!

*Китът започва отново да се смее. Пингвинчета
тръгват и запяват. После вървят мълчаливо. Край тях
се сменят панорами от чудно извисени нагоре ледове.
Огромно оранжево слънце на хоризонта. Пин спира
изведнъж. Отново се сблъскват.*

Защо ме блъскаш?
Ти ме блъскаш!
Как, като съм най-отзад?
А аз как ще съм те блъснал?
Блъсна ме!

Г в и н. А мен никой не ме блъсна.
Г в и н. Значи ти си ни блъснал.
Г в и н. Това какво е?
Г л а с ъ т н а к а м и л а т а. Ей, кои сте вие там?
П и н (свързва се от уплахата). Шестте пингвинчета!
Г в и н. А вие кой сте?
Г л а с ъ т н а к а м и л а т а. Аз съм тропическо животно.

Камилата влиза.

К а м и л а т а. Добър ден.
В с и ч к и. Добър ден.
Г в и н. Вие сте едно доста интересно животно.
П и н (учудено). Но как сте дошли на студеното? Тропическите животни обикновено си стоят в тропическите страни.
К а м и л а т а. Аз съм камила, която мисли. Като съм тръгнала, мисля и вървя, мисля и вървя, и неусетно съм дошла при ледовете.
В т о р о т о. Не ви ли е студено?
К а м и л а т а. Не. Моите мисли че топлят.
Третото. За какво мислите?
К а м и л а т а. Мисля за началото и края.
Г в и н. Добре,
К а м и л а т а. Питам се – откъде почва едно животно и къде свършва. Дали от главата или от опашката. Защото, ако се обърна обратно, изведнъж ще започна да започвам от опашката.
П и н. Какво е това на гърба ви?
К а м и л а т а. Гърбици. Има едногърби и двугърби камили. Аз съм двугърба.
Г в и н. Аа, двухълма! . . .
К а м и л а т а. Двугърба!... Къде сте тръгнали?
П и н. По работа. Дотук ни доведе китът. Ще ни вземете ли на двугърба си?
К а м и л а т а. Качвайте се.

Ляга на земята. Пингвинчетата се наместват върху нея. Камилата тръгва. Пингвинчетата запяват:

Ние сме шестте пингвинчета...

*Нова панорама.
Камилата, влиза, натоварена с пингвинчетата.*

К а м и л а т а. Дотук.
Г в и н. Защо?
К а м и л а т а. Повече не. Пречите ми да мисля.
П и н. Добре.

Тя ляга. Те слизат.

В т о р о т о. Довиждане, камило!
Т р е т о т о. Довиждане
Г в и н. Довиждане, автобусе!
К а м и л а т а. Къде?
П и н. Търсим Свирепата мечка!...

Камилата примира от смях.

Г в и н (провиква се след нея). Като те гледам от тук, наистина започваш от опашката си!

П и н (оглежда компанията). Някой да е изчезнал?

Всички се оглежда!

П и н. Да се броим ли?

В т о р о т о. Всички сме тук

П и н. Всеки да огледа другаря си.

Ти ли си другарят ми?

Аз съм!

Ами ти?

Ами ти?

Къде е Пин-пин-пин-пин-пин?

Тук съм.

И аз съм тук.

П и н. Спрете!... Объркахме се.... Трябва да се броим!... Аз съм Пин, така ли?

В с и ч к и: Така

Г в и н. Момент...(Гледа го). Да, ти си. Пин Пин-пин?

В т о р о т о. Тук.

Пин-пин-пин?

Тук.

Пин-пин-пин-пин?

Тук.

Пин-пин-пин-пин-пин?

Тук.

Гвин?

Аз!

Какво?

Тук.

П и н (оглежда посоките на света). Чудно, къде ли може да живее Свирепата мечка?

П е т о т о. Страх не е.....

П и н. От какво?

П е т о т о (трепери). Онова там какво е?...

Вниманието на шестте е приковано от огромен леден блок, наподобяващ животно.

Ч е т в ъ р т о т о. Това е нещо страшно!

П е т о т о (прави крачка назад). Загазихме. (Избягва.)

Ч е т в ъ р т о т о (прави крачка назад). Страх ме е... (Избягва.)

Т р е т о т о (към второто). Пин пин, какво ще кажеш? .
В т о р о т о. Според мен най-добре е да бягаме. (Изчезват.)
П и н (на Гвин). Оставаш ли?
Г в и н. Да. Къде отиваш?...
П и н. Да пия вода и ще се върна. (Побягва.)
Г в и н (оглежда се). А, какво им стана на моите приятели?... Всички искаха да видят Свирепата мечка, пък . . изведнъж им стана нещо и изчезнаха. (Поглежда ледения блок.) Хей
Е х о т о. Хей...Ей...Ей!.. (Главното ехо се дублира няколко пъти, връща се тайнствено)
Г в и н. Хей, мечко!
Е х о т о. Ечко... ко... ко... коо...
Г в и н. Какво?
Е х о т о. Какво?... кво... во... во...
Г в и н. Ами нищо... Добър ден!
Е х о т о. Бър ден... ден... ен...
Г в и н. Разправят, че си много страшна.
Е х о т о. Рашна... ашна...шнаа.
Г в и н. Мога ли да се приближа?
М е ч е т о (появява се изведнъж). А бе, ти с кого си говориш?
Г в и н (поглежда го с изненада, а после започва да го оглежда внимателно от всички страни). Да.
М е ч е т о. Какво „да“?
Г в и н. Аха,
М е ч е т о. Какво, бе, какво „аха“?... Наблюдавам те, знаеш ли откога?
Стоиш и си говориш. С кого говориш, кажи?
Г в и н. Да
М е ч е т о. Щом си твърдоглав, довиждане! (Тръгва си)
Г в и н. Чакай!
М е ч е т о (спира се). Какво?
Г в и н. Не обичам да ми прекъсват разговорите! Не виждаш ли, че разговарям със Свирепата бяла мечка?
М е ч е т о (учудено). Така ли?... Че къде е тя?
Г в и н. Ето там, не виждаш ли? (Сочи ледения блок, наподобяващ животно)
М е ч е т о (весело). Ха-ха-ха!
Г в и н. Какво „ха-ха-ха“?
М е ч е т о. Това ли? (Сочи)
Г в и н. Знаеш ли колко е страшна тази Свирепа мечка? Където се появи, всичко бяга. Шест пингвинчета не ѝ стигат за закуска. Големите пингини ни предупредиха да се пазим и щом чуем, че се намира на тази страна (сочи), веднага трябва да бягаме на другата. (Сочи).
М е ч е т о. Хи-хи-хи!
Г в и н. Защо хихикаш?... Славата ѝ се носи насам и натам. Ако те срещне, ще те направи не знам на какво.
М е ч е т о. Хо-хо-хо!
Г в и н. Какво хохокаш?... По-добре се махай и ме остави да се разбере с нея.

Мечето (ехидно). Това там е Свирепата мечка, колкото ти си супа от ягоди.

Гвин. Моля?

Мечето. Това е ледена скала... А Свирепата мечка е най-доброто животно на света. Въртя си го на пръстчето. Крещя му, викам му, то бяга подир мен и ме пита какво искам, аз му се плезя и го ругая. Свирепата мечка плаче от мъка, пада на колене и ме моли да не я ругая, а да си изпия млякото.

Гвин (с недоверие и учудване). Глупости.

Мечето. Върви след мен и ме моли със сълзи на очи.

Гвин. Глупости.

Мечето. А после ме моли да си уча уроците.

Гвин. Много си я виждал!

Мечето. Всеки ден, колкото си искам и си правя с нея каквото си ща.

Гвин. Лъжеш!... Този, който я види, веднага изчезва в устата ѝ...

Мечето (започва да се смее). Майка ми е най-доброто животно на света.

Гвин. Какво?... Свирепата мечка е твоя майка?

Мечето. Ами да. Аз съм нейното синче – Бялото мече.

Гвин (гледа го втренчено). Бялото мече!... Синът на Свирепата бяла мечка.... И какво правиш тук?

Мечето (показва нотите, които носи). Уча се да пея по ноти. Ужасно противно нещо (Разтваря нотите и започва да си тактува и пее):

Ла-ла-ла!... Ла-ла-ла!
Ла-ла, ла ла, ла-ла! Ла!
Ла-ла-ла!... Ла-ла-ла!
Ла-ла, ла-ла, ла-ла! Ла!

Гвин поглежда нотите и започва да пее с текста на песента

Когато едно дете се смее –
смее се едно дете.
Когато две деца се смеят –
смеят се две деца.
Когато пък три деца се смеят –
смеят се три деца.
Ла-ла-лаа, ла-ла-лаа –
точно три деца
Засмеят ли се всичките деца.
усмихва се целият свят
Засмее ли се целият свят –
стават най-красивите неща.

*Гвин и Мечето пеят и съсредоточено гледат нотите.
Страхливо се приближава Пин.*

П и н. Ей, Гвин, какво става?
Г в и н (сочи му с ръка). Ела и пей!

Петят тримата. Приближава се второто.

В т о р о т о. Ей, луди, какво правите?
Г в и н (прекъсва за момент и му прави знак). Ела и пей!

*Четиримата пеят.
Приближава се третото пинг винче.*

Т р е т о т о. Ей, какво правите:¹
Г в и н. Пей!

Петимата запяват.

Ч е т в ъ р т о т о (приближава се). Ей!
Г в и н. Ела и пей!

Запяват.

П е т о т о (приближава се). Хей!
Г в и н. Пей!

Седемте деца запяват:

Ела и пей! ,
Ела и пей!
А после се засмей!

Половината състав:

Когато едно дете се смее –
смее се едно дете.
Когато две деца се смеят –
смеят се две деца.
Когато пък три деца се смеят –
смеят се три деца.
Ла-ла-лаа, ла-ла-лаа –
точно три деца.

Целият състав:

Засмеят ли се всичките деца,
усмихва се и целият свят,
а засмее ли се целият свят –

тогава стават най-красивите неща.

Пин (след свършването на песента). Гвин, онова там страшното какво е?

Гвин. Страшното ли?

Второто. Да.

Гвин. Дето прилича на Свирепата мечка ли?

Третото. Да.

Гвин. Дето ви накара да избягате ли?

Четвъртото. Да.

Гвин. Дето Пин каза, че отива да пие вода ли?

Пин (троснато). Да.

Гвин. Това е ледена скала!

Всички. Ахааа! . . .

Пин. Ами, това... малкото, бялото?

Гвин. Кое?

Второто. Съвсем малкото.

Гвин. Кое, бе?

Третото. Съвсем бялото,

Гвин (продължава да се прави на ударен). Кое точно?

Четвъртото. Това бялото, дето се движи?

Гвин. За кое става дума?

Петото (ядосано). Е това, малкото, бялото, дето се движи и пее?

Гвин. А, това е малкото бяло мече.

Всички. Ахаа.

Пин. Значи, това е малкото бяло мече?

Второто. Ами какво представлява това малко бяло мече?

Гвин. Син на Свирепата мечка.

Всички. Ухаааа!

Петото (уплашено). Гвин!

Гвин. Какво Пин-пин-пин-пин-пин?

Петото. (тръгва си). Тази сутрин забравих да си измия лицето.

Четвъртото. Аз пък огладнях. (Тръгва си)

Третото. И аз. (Тръгва)

Мечето (извиква внезапно). Чакайте!

Бегълците спират. Всички го гледат.

Мечето. Поне да ми решите задачата по смятане.

Всички се приближават.

Петото. Добре, но по-бързо, понеже тази сутрин забравих да си измия лицето.

Мечето (отваря учебника по смятане, чете). На едно място били събрани шест пингвинчета. Свирепата бяла мечка се приближила и изяла три. Колко са останали?

П и н (внезапно). Отивам да пия вода. (Тръгва)

П е т о т о. Не знаем колко са останали, но аз няма да остана тук, понеже тази сутрин забравих да си измия лицето и...

М е ч е т о. Чакайте! (Всички се заковават по местата си.) Значи ще избягате и ще ме оставите с нерешена задача по смятане?... После майка ми...

Г в и н (обяснява). Свирепата мечка.

М е ч е т о (продължава мисълта си). ...отново ще плаче от мъка, че има глупаво синче, така ли?

Всички гледат Гвин.

П е т о т о. Какво да го правим?

Г в и н. Ами няма да го оставим в беда, я!

Ч е т в ъ р т о т о. Да, ама тогава ние ще сме в беда.

П и н. Да му помогнем и да бягаме, че ми се пие вода.

Г в и н. И така... Там имало шест пингвинчета, така ли, Мечо?

М е ч е т о. Точно шест.

Г в и н. Майка ти дошла и изяла три, така ли?

М е ч е т о. Така

Г в и н. В задачата се пита колко ще останем, така ли?

М е ч е т о. Така.

Г в и н. Пин, колко ще останем?

П и н. Казах... пие ми се вода.

Г в и н. Толкоз ли не можеш да изядеш... да извадиш от шест пингвинчета три?

П и н. А бе, мога, ама сега ми се пие вода.

Ч е т в ъ р т о т о. Ще останем две пингвинчета.

В т о р о т о. Четири.

Т р е т о т о. Четири

Г в и н (замисля се). Не ми се вярва!

П и н (делово) Да не губим време!... Ние сме шест пингвинчета, така ли?

В с и ч к и. Така.

П и н. Добре. Сега Мечо да се отдалечи и да се върне като Свирепата мечка. Може ли?

М е ч о. Може.

Г в и н. И после?

П и н. Ще избере три пингвинчета и ще ги изяде, ама на ужким. Може ли?

М е ч е т о. На ужким, може. И после?

П и н. Тогава ще видим, колко ще останем.

Г в и н. Така може. Хайде, Мечо, отдалечи се и се появи изведнъж с ръмжене, уж че си Свирепата мечка.

М е ч е т о. Добре.

Отдалечава се и изчезва Чува се ръмжене.

П и н. Брей, че хубаво ръмжи!

Второто. Сега ще ви избере вас трите.
Третото. Защо пък нас? Вас!
Второто. На ужким, де.
Четвъртото. Може и на ужким, ама защо точно нас?

Чува се ръмжене.

Пин. Сега ще видим, като изяде три, колко ще останем.
Гвин. Ръмжи като истинска.
Петото. Дори по-добре от истинска
Гвин. Симпатично мече, нали?
Всички. Много.

Влиза Свирепата мечка. Спира се изненадано.

Мечката. Хе, шест ВКУСНИ пингвинчета! Ами сега? Откъде да започна?
(Пингвинчетата треперят) Какво правите тук?
Гвин (съвзема се). Решаваме задача.
Мечката. Каква задача?
Гвин. Ние сме шестте пингвинчета ...
Мечката. Вие сте моята закуска!... От кого да започна?... Наредете се и идвайте едно по едно.
Петото. Пин.
Пин. Какво?
Петото. Ти си първото.
Пин. Ами тя не е казала как ще ни яде. Отпред назад, или отзад напред.

Врява. Всяко от пингвинчетата бърбри:

Ти си прел мен!
Ти си пргд мен!
Аз съм сляд теб!
Напротив.
Аз съм най сладкото и ще остана на края за десерт!
Петото. По реда на броенето!

Мечката (ядосано). Тихо!... (Всички млъкват.) Ще се храним ли или ще се караме?

Гвин. Значи... вие сте Свирепата мечка?
Мечката. Аха!
Гвин (хитро). Радвам се... Приятно ми е – Гвин
Мечката (учудено). Какво те е прихванало?
Гвин. Нищо. Запознавам се... Значи... Вие...
Мечката. Аз!
Гвин (не знае какво да каже). Е, да, вие...
Мечката. Ще се строите ли по реда на номерата или да ви строя?

Отново препирни:

Заеми си мястото!
Ти си пред мен!
Брей! Ти си!
Аз съм последен!
Аз съм последен!

Мечката (изревава). Тихо! (Пълна тишина) За първи път виждам да се карат кой да бъде последен. Всички се карат кой да бъде пръв, а вие... Засрамете се! (Пингвинчетата навеждат глави.) Къде ви е възпитанието? Карате се кой да е на опашката!

Гвин (заиграва хитро). Така де!... Уважаемата мечка знае как да си започне закуската и не сте вие, които ще я учите. Нали, Мечко?

Мечката. Да!

Гвин (към приятелите си ядосано). Само се излагаме! Голяма работа, като ни изядат. И какво ще каже уважаемата Мечка за нас? Какво ще си помисли? Ще си помисли, че се плашим. Нали така?

Мечката. Да!

Гвин (към приятелите си). Чухте ли? (Навели са засрамено глави.) Не ви е срам! Вместо да се наредите културно и да покажете на Свирепата мечка, че сте интелигентни и възпитани, а не като нея – жестока, коварна, лакома и тъпа.

Мечката. Чакай сега, ти... Какво?

Гвин. Нищо. Карам им се! (Към приятелите си) Ама ха! Чухте ли как разсърдихте уважаемата мечка?... Нямате капка възпитание и тя с право ще ви напъха в алчния си мръсен и ненаситен търбух, защото не напразно са я нарекли свирепа и се е превърнала в страшилище...

Мечката (изревава). Чакай!... Спри! Ти ужким се караш, пък ме обиждаш и критикуваш.

Гвин. Не, Мечко. Карам им се, защото знам за какво мислят. Те мислят, че сега, ако се пръснат на всички страни и побягнат, ще успееш да хванеш само едно пингвинче и докато го хванеш, другите ще избягат! За това си мислят и ще видиш, че така и ще сторят...

*Всички пингвинчета се разтичват и
изчезват от сцената. Остава само Гвин.*

Мечката (учудено). Какво стана?

Гвин. Ами стана туй, което ви казах.

Мечката (глупаво учудена). Те избягаха.

Гвин. Да, такива са невъзпитани. Искат да ги ядат, а те бягат.

Мечката (глупашки). И сега ще трябва само тебе?...

Гвин. Ами да. Само мен.

Мечката (съвзема се). Ама ти май ме изхитри?

Гвин. Ами да. Сега ли разбрахте?

Мечката. Тогава те изям жестоко!
Гвин. Да си затворя ли очите?
Мечката. Със затворени или отворени, ще те изям.
Пин (появява се зад гърба на Гвин). Гвин, аз се върнах.
Гвин. Защо?
Пин. Не мога да те оставя в беда.
Второто. И аз!
Третото. И аз!
И аз се върнах!
Ето ме и мен!
Пин. Сега сме всички, да става каквото ще!
Мечката. Вие сте страшно възпитани деца и радвате стомаха ми!...
Наредете се да ви изям!

*Шестте се нареждат срещу мечката.
Пълна напрегната тишина.
Стоят и се гледат.*

Мечето (гласът му). Хей, да тръгвам ли?... Защо не ме викате? Чакам!
Мечката. (изненадано). Това е гласът на моя Мечо...
Гвин. Той отиде да се засили и чака да го повика ме, понеже решаваме
задача.

Мечето се появява.

Мечето (оглежда всички). Какво става гук?
Гвин. Нищо. Майка ти ше ни яде.
Мечето. Не думай, Гвин. Защо?
Гвин. Знаем ли?... Каза да се наредим.
Мечето. Мамо?
Мечката. Какво?
Мечето. Какво чувам?
Мечката (прави се на ударена). Какво чуваш?
Мечето. Щяла си да ядеш пингвини?
Мечката. Можеш ли да допуснеш?
Мечето. Не! Но те казват... Подреждаш и лапаш.
Мечката (възмутена). Аз?... Нима допусках такива неща за майка си? .
Мечето. Ти си най-добрата майка!
Мечката (към пингвините). Чухте ли?
Гвин. Чухме.
Мечката. Принавате ли, че лъжете?
Гвин (оглежда приятелите си). Принаваме.
Мечката. Ще ми се извините ли?
Гвин (след пауза). Извиняваме се.
Пин. Така ни се стори.
Второто. Бяхме се заблудили.

Мечката (като последна махленка). Понеже слушате разни клюки.
Гвин. Така разправят, госпожо...Тези подли клюкари разправят за вас, че сте кръвожадна и ненаситна.
Мечката. Боже мой!... Така да мислят за мен! Става ми мъчно.
Мечето (към пингвинчетата) Чухте ли?
Всички (тихо). Чухме.
Мечето. А сега, мамо, измитай се, защото най-после си намерих приятелчета и има с кого да си играя...
Мечката. Измигам се, Мечо, и се радвам, че най-после си намери приятелчета... После ще си изпиеш ли млякото?
Пингвинчетата. Ще го изпиеш!
Мечката. Ще си научиш ли уроците?
Пингвинчетата. Ще ги научи.
Мечката. Тогава... довиждане и моля да останете с добри чувства към мен. Довиждане.
Всички. Довиждане.
Мечката (след като се оттегля, преди да изчезне). Жалко! Какви вкусни пингвинчета!
Второто. Чухте ли?
Гвин. Пак започна!
Мечето. Мамо, каза ли нещо?
Мечката. Казах довиждане. (Изчезва)
Мечето (към пингвинчетата). Сега... Какво ще правим?
Всички. Ще играем.

Запяват:

Ако всички деца по света
се усмихнат и се разберат така,
няма да има страшни мечки,
няма да има страшни вълци...
Всеки ще танцува и ще пее,
всеки ще се смее,
и ще се гордее,
че живее,
че живее...
Ако всички деца по света...

*Подскачат радостно и изчезват, водени от Гвин.
В средата на редицата, най-щастливият всички,
подскача Мечо.*